

Agerschou (SF):

Jeg vil gerne for en sikkerheds skyld starte med at sige, at vi i SF ikke har noget imod privat socialt arbejde, tværtimod. Vi har ved flere lejligheder været med til at stille forslag, bl.a. i forbindelse med finansloven, om støtte til privat socialt arbejde. Men derfra og så til at producere et taxametersystem, et slags tagselv-bord for private institutioner, er der en meget lang vej.

Vi mener ikke, som Kristeligt Folkeparti åbenbart gør, at man skal støtte private sociale institutioner ved at give dem en nøgle til en pengekasse, således at de selv kan tage, hvad de skal bruge. For det er i praksis det, der vil komme til at ske, hvis man gennemfører Kristeligt Folkepartis forslag.

Al planlægning og økonomisk styring på det sociale område vil falde sammen, og det forslag, Kristeligt Folkeparti har fremsat, kan risikere at blive ekstremt kostbart.

Der er heller ikke i forslaget indbygget sikkerhed for, at de former for socialt arbejde vil være sikret mod profitmotiver. Gennem de sidste måneder har vi jo netop set, at forskellige projektmagere er i gang med at gøre former for beskæftigelsesarbejde, projektarbejde, til profitforetagender, som der skal tjenes penge på. Det har Kristeligt Folkeparti heller ikke, hverken i beslutningsforslagets tekst eller i bemærkningerne, på nogen måde villet sikre sig imod.

Derfor kan vi under ingen omstændigheder støtte forslaget. Hvis Kristeligt Folkeparti kan påvise konkrete problemer for perspektivrigt privat socialt arbejde, er vi til at snakke med, men vi vil ikke være med til at åbne en sluse på den måde, som man her forestiller sig. Det vil for os at se være helt uhensigtsmæssigt.

Jørgen Winther (V):

Kristeligt Folkepartis forslag går ud på, at man kan oprette og drive selvejende institutioner, uden at der er forudgående overenskomster med amtskommuner eller kommuner.

Endvidere går det ud på, at borgerne frit kan vælge institution, hvor det offentlige inden for visse grænser betaler for opholdet.

Alt i alt har vi i Venstre en vis grad af sympati for Kristeligt Folkepartis forslag. Vi synes også, der generelt skal være bedre muligheder for at oprette private institutioner, og vi mener også, at der inden for det offentlige er mange steder,

hvor man kunne oppe sig og skabe rammer, som var mere i overensstemmelse med befolkningens krav.

Alt i alt mener vi, at der er nogle økonomisk uafklarede aspekter ved dette forslag, og derfor må vi sige nej tak til det i dets nuværende udformning. Men vi mener altså også, det indeholder nogle spændende tanker, som Kristeligt Folkeparti bestemt ikke skal have utak for at have fremsat.

Tove Niemann (FP):

Fremskridtspartiet stiller sig positivt til beslutningsforslag nr. B 17. De mange private institutioner, der eksisterede før i tiden, fungerede fint. Både brugerne og de pårørende var meget glade for dem. For eksempel var de private børnehaver langt mere fleksible.

Dengang kunne en mor eller en far ringe og sige, at de var blevet forsinkede, og at barnet blev hentet lidt senere. Det blev i de allerfleste tilfælde imødekommet. Ligeledes kunne der aftales andre tidsrammer for børnenes ophold i institutioner end de stive, der findes i det offentlige nu.

På samme måde virker det tiltalende, at ældre medborgere nu skulle få mulighed for at vælge en institution, som de selv ønsker at bo på. Grundene kan være forskellige: De kan have venner på institutionen eller – hvad der er vigtigst – få mulighed for at opholde sig i nærheden af børn eller anden familie.

Når det er private institutioner, skal de offentlige myndigheder ikke blande sig i de krav, der stilles til dem. Da brugerne måske endda selv skal betale en vis del af opholdet, skal de nok sørge for, at tingene er i orden.

Den omstændighed, at brugerne selv direkte betaler for en vis del af ydelsen, bevirker naturligvis, at de i allerhøjeste grad vil være kvalitetsbevidste. Forbrugerne af offentlige gratis-ydelser er rent faktisk bragt i det forhold, at hun eller han nærmest skal være taknemlig over, at det offentlige så nådigt giver gratis-ydelser, og hvem vil stille krav til nådegaver?

Lad mig i den forbindelse lige ganske kort tilføje, at begrebet gratis-ydelse i allerhøjeste grad er udtryk for, hvordan den socialistiske velfærdsterminologi har sneget sig ind i vort sprog. Det viser sig nemlig ofte, at de såkaldte gratis-ydelser aldeles ikke er gratis. Tværtimod koster de næsten altid langt mere end identiske ydelser udført på markedsvilkår.